

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Φεβρουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 11

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀκουγε μὲ ἀπορία τὸ ἀγκομαχητὸ τῶν μηχανῶν καὶ θάθελε νὰ ρωτήσῃ, νὰ μάθῃ, νὰ ἐξηγήσῃ. Μὰ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἦταν ἀπασχολημένος ἄλλου κι' ἔτσι ὁ μικρὸς μαθὼς περιοριζόταν νὰ στέκεται καὶ νὰ θαυμάζῃ.

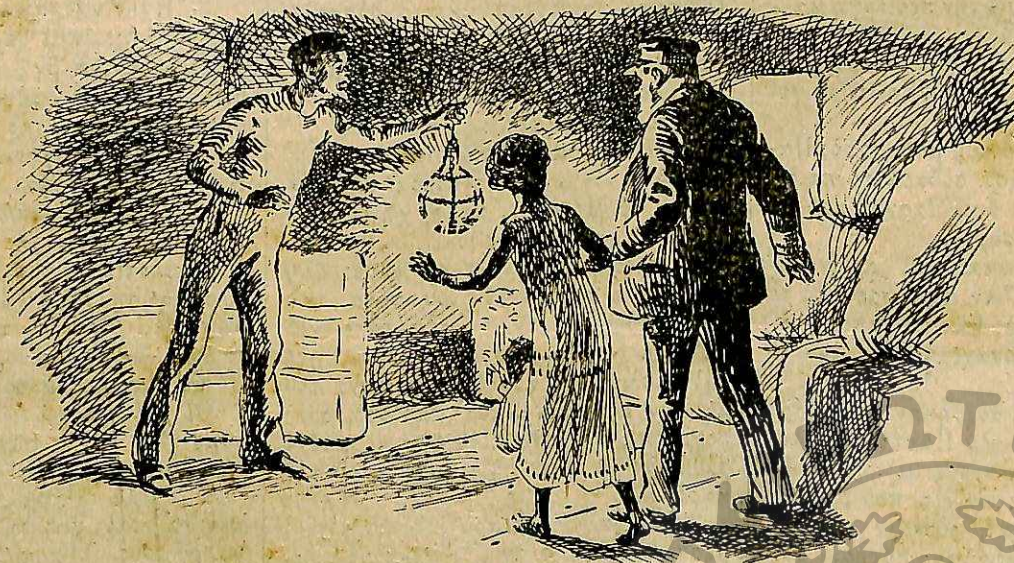
Τὸν μικρὸ μας φίλο τὸν ἀπασχολοῦσε καὶ μιὰ ἄλλη σκέψη. Εἶχε φέρεῖ βόλτα ὅλο τὸ πλοιο, ἀναζητώντας τὴ μαύρη τρύπα, ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῇ τὸ καλάθι μὲ τὴ φίλη τοῦ τὴν Ἰσλέ· μὰ δὲν τὴν ἔβρισκε πουθενά. Εἶδε καὶ κάτι γυαλιστὲς σκάλες ἀπ' ὅπου ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν βιαστικοὶ ἄνθρωποι, μισοντυμένοι καὶ μουτζουρωμένοι· μὰ δὲν τόλμησε νὰ κατεβῇ στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα βάθη. Κι' ὅλο τὸ πρωῒ, τὸ πέρασε συλλογιζόμενος ὅτι ἡ καϊμένη ἢ Ἰσλέ ἦταν φυλακισμένη μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ σκοτάδια!

Τὸ μεσημέρι χτύπησε ἡ καμπάνα γιὰ τὸ φαγητό. Τώρα πιά εἶχαν ἀνοιχτεῖ στὸ πλάγιον κι' ἡ ἀφρικανικὴ ἀκτή, ἡ ἀγαπημένη πατρίδα, διακρινόταν ἐκεῖ μακριὰ μόνο σὰ μιὰ ἀμυδρὴ κίτρινη κορδέλα.

Ἡ συμφωνία τους μὲ τὴν Ἰσλέ ἦταν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ καλάθι τῆς στὴς δυὸ τῆς μεσημέρας. Ἡ μικρὴ ἦταν κλεισμένη ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ κι' ὁ Μοκοκὸ περιμένε μ' ἀνυπομονησία τὴ στιγμή πού θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ προβάλλῃ

ἀπὸ καμμιὰ σκάλα... μὰ ἀπὸ ποιά; Ἀκολούθησε ὠστόσο τοὺς ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσης, πού κατέβαιναν στὴν τραπεζαρία. Ἐκεῖ ἔμεινε κατὰ-πληκτος ἀπὸ τὴν ἀπίστευτὴ πολυτέλεια κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι σὲ σχῆμα πετάλου, γεμάτο ἀνθοδέσμες καὶ λαμπρὰ πιατικά, ἐνῶ τριγύρω στέκονταν σεβιδόροι κατάλευκοι κι' ἀλινητοὶ, περιμένοντας τοὺς ἐπιβάτες νὰ καθήσουν.

Τί ἦταν, ἀλήθεια, μπροστὰ σ' αὐτό, τὸ γεῦμα πού ἔδωσε ὁ πατέρας τοῦ γιὰ τὴν ἀναχώρησή του, καὶ πού τοῦ εἶχε φανεῖ τόσο πλούσιο κι' ὁμορφο;

«Ὁ πλοίαρχος μὲ τὸν Μοκοκὸ ἔτρεξαν ἐκεῖ πού τοὺς ἔδειχνε ὁ ναύτης...»

Τὸ παιδί δὲν ἤξερε πῶς νὰ βολευθεῖ. Δὲν τολμοῦσε νὰ πάει νὰ καθῇ στὰ στρογγυλὰ καθίσματα τοῦ τραπεζιοῦ καὶ στενοχωριόταν ἀπ' τὴς ματιές τῶν ταξιδιωτῶν πού τὸν κοίταζαν, ἀπορώντας τί γύρευε ἐκεῖ μέσα τὸ ἀραπάκι αὐτὸ μὲ τὴν πράσινη ταινία καὶ τὰ κοσμήματα πού τοῦ εἶχε κρεμάσει ὁ δάσκαλός του.

Τέλος, εἶδε τὸν Πατατούκα πού ἔμπαινε ἐπίσημα στὴν τραπεζαρία. Ὁ

καθηγητὴς πῆρε τὸ μαθητὴ τοῦ ἀπὸ τὸ χέρι, προχώρησε στὸ κέντρο τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἀρχισε ἕνα μικρὸ λόγο:

— Κυρίες καὶ κύριοι, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν πρίγκιπα Μοκοκὸ, γιὸ τοῦ μεγάλου βασιλέα τῶν Ἀκουτονάρ, καὶ τὸν καθηγητὴ τοῦ δόκτορα Πατατούκα, μεγάλου σταυροῦ τοῦ Τάγματος τοῦ Κροκοδείλου.

Οἱ ἐπιβάτες ἀκούγαν χαμογελώντας. Μὰ τότε ὁ Πατατούκας εἶχε μιὰ ξαφνικὴ ἐμπνευση:

— Ἀδύνατο, κύριοι, εἶπε, νὰ μὴ παραχωρηθεῖ τιμητικὴ θέση σ' ἕνα διάδοχο! Ἐδῶ, μπροστὰ σ' ὅλους, παρακα-

λῶ τὸν πλοίαρχο νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα πού τοῦ ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοτυπία.

Οἱ ἐπιβάτες ἔκαναν γούστο μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο. Δὲν ἤξεραν ἂν εἶχαν νὰ κάμουν μ' ἕναν τρελλὸ καὶ περίμεναν νὰ ἴδουν τί θ' ἀπαντοῦσε ὁ πλοίαρχος στὸ περίεργο αὐτὸ ὑποκείμενο.

Ὁ θαλασσινὸς εἶχε κέφι κεῖνη τὴ στιγμή. Τὸ σαλπάρισμα εἶχε γίνῃ κανονικά, ὁ καιρὸς ἦταν

καλὸς, τὸ ταξίδι θὰ τελείωνε θαυμάσια. Ὡστε γιὰ τὴν νὰ μὴ διασκεδάσῃ μ' αὐτὸν «τὸν ἄνθρωπο μὲ τοὺς τενεκέδες» καθὼς τὸν ἔλεγε;

— Μὰ τὴν πλάτη μου, εἶπε μ' εὐγένεια, θὰ τὸν καθίσω στὰ δεξιά μου αὐτὸν τὸ μικρούλη, γιατί, εἶναι δὲν εἶναι πρίγκιπας, μ' ἀρέσει τὸ μουτράκι τοῦ καὶ φαντάζομαι πῶς θ' ἀρέσει καὶ στὴς κυρίες.

Ἐδῶς οἱ κυρίες πού κάθονταν δεξιά

κι' ἀριστερά από τὸν πλοίαρχο, σηκώθηκαν χαμογελώντας καὶ καλεσαν τὸ Μοκοκὸ νὰ καθήσει στὸ πλάι τους.

Ὁ Πατατούκας, περήφανος γιὰ τὴ νίκη του, προχώρησε κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μαθητὴ του. Εἶχε τὴν ἀξίωση ὁ κύριος νὰ καθήσει στὸ πλάι του. Μὰ ὁ πλοίαρχος δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι:

— Ἀ, νὰ μᾶς κάνετε τὴ χάρη, κύριε! φώναξε. Ὁ μικρὸς μᾶς ἀρέσει καὶ θὰ τὸν πάρουμε κοντά μας. Ὅσο γιὰ τὴν ἀφεντιά σας, κύριε καθηγητά, ἄλλος λογαριασμός!.. Πάρτε τὴ θέση σας ἔκει, στὴν ἄκρη!

Ὁ Πατατούκας ἔδραξε ἀπὸ μέσα του. Ἀλλὰ οἱ ταξιδιώτες βιάζονταν ν' ἀρχίσει τὸ σερόριο καὶ ἀκούστηκαν μερικὲς διαμαρτυρίες. Ὁ καθηγητὴς πῆρε τὴν ἀπόφασή του καὶ κάθησε ἐπιτέλους στὴν ἄκρη τοῦ τραπέζι, δὲ που ὑπῆρχαν θέσεις ἀδειανές. Τὸ γεῦμα ἄρχισε.

Ὁ Μοκοκὸ ἔγινε γρήγορα ὁ ἀγαπημένος ὄλου τοῦ κόσμου. Ἡ ἀγνοία του, τὸ ξαφνισμένο του βλέμμα ποὺ ἀπορροῦσε γιὰ ὅλα ὅσα ἀντίκρυζε, διασκέδαζαν τοὺς ἐπιβάτες ποὺ κοίταζαν ποῖος νὰ τοῦ πρωτοδείξει νὰ τρώει, σύμφωνα μὲ τοὺς καλούς τρόπους, σ' ἓνα εὐρωπαϊκὸ τραπέζι.

Ἀκόμα περισσότερο διασκέδαζαν οἱ γειτονικοὶ του ἐπιβάτες, καὶ πρὸ πάντων ὁ πλοίαρχος, μὲ τὴν περιεργὴ γαλλικὴ διάλεκτό του.

— Ποῖος σοῦ τᾶμαθε, μικρὸ μου, αὐτὰ τὰ γαλλικά; τὸν ρώτησε γελώντας.

— Καθηγητὴς δικός μου, σοφὸς Πατατούκας, ἀπάντησε οὐδαρὰ τὸ παιδί.

— Μπᾶ! ἔκαμε ὁ πλοίαρχος καὶ ψιθύρισε στοὺς ἄλλους:

— Δὲ μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ παστρικός ὁ φίλος. Ἄν περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μου, ποτὲ δὲ θὰ τοῦ ἐμπιστευόμουν ἓνα παιδί μονάχο του γιὰ νὰ τὸ μορφώσει!

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβηκαν στὸ κατὰστρωμα. Ὅσο γιὰ τὸν Πατατούκα, αὐτὸς ἔγινε εὐθὺς ἀφαντὸς κι' ἦταν εὐκολο νὰ μαντέψει κανεὶς ποὺ βρισκόταν: εἶχε πάει κατ' εὐθείαν στὸ καπνιστήρι, δὲ που πίνοντας ποτὴρ ἀὐτὸς σι τὸνα πάνω σ' ἄλλο, ἐξιστοροῦσε σ' ὅσους εἶχαν ὄρεξη νὰ τὸν ἀκοῦν, πόσο μεγάλη θέση εἶχε στὴν Αὐλὴ τοῦ βασιλέως Τόφφα.

Ἡ γλώσσα του εἶχε πάρει κατὴφορα κι' ἔλεγε, ὅτι τοῦρχόταν: Ὅτι ἦταν ὑπουργὸς στὸ βασιλεῖο τῶν Ἀκουτανάρ, ὅτι πήγαινε μ' ἐπίσημη διπλωματικὴ ἀποστολὴ στὴ γαλλικὴ κυβερνήση, κι' ἄλλες τέτοιες ψευδεῖς.

Τὴν ὥρ' αὐτῇ, ὁ Μοκοκὸ ἔπαιξε μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες παλέτες.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δηλαδή; ρώτησε τὸ γουρουνάκι.

— Νά, σὰ νὰ ποῦμε, ἐγὼ κάποια φορὰ ἔχω ἀκουστά, ὅτι ἓνα σκυλὶ ἔσωσε ἓνα παιδάκι ποὺ ἔπεσε στὴ στέρνα καὶ κόντευε νὰ πνιγῇ. Ὅσο γιὰ τίς χήνες, γι' αὐτὲς μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου ὅτι γλύτωσαν κάποια φορὰ μιὰ μεγάλη πολιτεία.

Κι' ἡ χήνα τέντωσε μὲ καμάρι τὸ λαιμό της, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τράδηξε σειώντας καὶ λυγώντας πάρα-πέρα.

Τὸ γουρουνάκι ἔμεινε σκεπτικό. Ἀλήθεια, αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε ἡ χήνα ἦταν πολὺ σπουδαία. Νὰ μποροῦσε κι' αὐτὸ νὰ κάνη τίποτε παρόμοιο! Νὰ σώσῃ μιὰ δολοκλήρη πολιτεία δὲν μποροῦσε, μὰ κι' ἐδῶ δὲν ἦταν κἄν οὔτε χωρὶς, ἀλλ' ἓνα μοναχὸ σπιτάκι μέσα στὰ χωράφια. Νὰ πῶσῃ πάλι στὴ στέρνα καὶ νὰ σώσῃ κανένα παιδάκι ποὺ θὰ κινδύνευε νὰ πνιγῇ, αὐτὸ τοῦ φαινόταν πολὺ δύσκολο, γιὰτὶ συλλογιζόταν ὅτι ὁ γιὸς τοῦ χωριάτη ἦταν πέντε φορὲς μεγαλύτερός του. Ἀλλ' ἄραγε, νὰ τᾶλεγε σ' ἀλήθεια ἡ χήνα, ἡ μήπως ἦθελε κι' αὐτὴ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ; Σὰ νὰ ποῦμε τώρα πῶς ὁ Μοῦργος μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί τοῦ χωριάτη ἂν ἔπερτε στὴ στέρνα, μὰ καὶ ἦταν δεμένος μὲ τόσο βριεῖς ἀλυσίδες.

Ὅλ' αὐτὰ φαινόνταν κάπως δύσκολα καὶ μπερδεμένα στὸ γουρουνάκι κι' ἀδικὰ πολεμοῦσε νὰ τὰ ξεδιαλύνη μέσα στὸ μυαλό του. Ἐνα ὅμως ἤξερε, κι' αὐτὸ τὸ ἤξερε καλὰ: Ἦθελε νὰ γίνῃ κάτι σπουδαῖο, πρὶν σπουδαῖο ἀπ' ὅ,τι θὰ γίνονταν τὰ τέσσερα ἀδελφία του, κι' ὁ Μοῦργος, καὶ ἡ χήνα, κι' ὅλα τὰ ζῶα τῆς αὐλῆς μαζί.

Ἡ σκέψη αὐτὴ εἶχε κυριεύσει ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ μυαλό του τόσο, ποὺ καλὰ καλὰ δὲν εἶχε ὄρεξη οὔτε γιὰ νὰ φάῃ. Κι' ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ, πῆγε καὶ ἐξαπλώθηκε κοντὰ στὴ μάννα του καὶ δὲν τῆς εἶπε τίποτ' ἀπὸ ὅσα συλλογιόταν, ἀλλὰ τὰ εἶχε ὅλα κρυμμένα βαθιά-βαθιά μὲς στὴ μικρὴ του τὴν καρδούλα.

Τὴν ὥρα ὡστόσο ποὺ αὐτὸ κοιμόταν, μέσα ἀποφασίζονταν ἡ τύχη του.

Ὁ χωριάτης μίλαγε μὲ τὴ γυναίκα του, ποὺ καθισμένη δίπλα στὸ λυχνάρι, μπάλωνε βιαστικά ἓνα λυωμένο ρυζο.

— Αὐριο, τῆς ἔλεγε, θὰ ξυπνήσω δυὸ ὥρες νύχτα καὶ θὰ πάω στὴ χώρα γιὰτὶ εἶναι Σάββατο κι' εἶναι παζάρι.

Θὰ πάρω μαζί μου τρία ζευγάρια κοτόπουλα καὶ τὸ μικρὸ τὸ γουρουνάκι, ἐκεῖνο μὲ τὴ μαύρη βούλα στὸ λαιμό. Σήμερα καθόταν ὅλη μέρα ζαρωμένο σὲ μιὰν ἄκρη καὶ δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι καλὰ. Γι' αὐτὸ θὰ τὸ πουλήσω αὐριο, νὰ μὴν πάῃ χαμένο.

— Ὁ δρόμος πῆγαινε ἀνάμεσα σ' ἐλιές καὶ σὲ ἀμπέλια. Ἦταν ψῆλωμα κι' ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, ἐκεῖ ποὺ ἦταν οἱ ἐλιές, ὁ δρόμος ἐρχόταν χαμηλότερα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως μεριά, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τ' ἀμπέλια, ὁ δρόμος ἐρχόταν πρὶν ψηλά καὶ πότε στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὴ φυτεμένη γῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὅταν βγήκε ὁ χωριάτης στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ γουρουνάκι, αὐτὸ ἦταν βυθισμένο στὸν ὕπνῳ κι' ὄνειρευόταν ὅτι ἐγλύτωνα τὸ παιδί τοῦ χωριάτη ποὺ εἶχε πέσει μὲς στὴ στέρνα, κι' ὅτι τὸν Μοῦργο ἤθελαν νὰ τὸν κάνουν ψητὸ μὲ πατάτες, μὰ καὶ δὲν εἶχε τρέξει νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί.

Ὁ χωριάτης ὅμως δὲν ἤξερε τί ὥρα ἔλα ὄνειρα ἔδλεπε τὸ γουρουνάκι, ἐιδεμὴ δὲ χῶς ἄλλο δὲν θὰ τὸ ξυπνοῦσε τόσο ξαφνικά. Τὸ ἄρπαξε λοιπὸν καὶ τὸ χῶσε σ' ἓνα σακκούλι κι' ἐκλείσε τὸ ἀνοιγμά τοῦ σακκουλίου σφιχτὰ ἀπὸ πάνω.

Ὅλα αὐτὰ ἐγιναν τόσο ξαφνικά, ὥστε τὸ γουρουνάκι δὲν κατάλαβε καλὰ-καλὰ τί τοῦ συνέβη. Ἐννοήθηκε ὅμως πῶς δὲν βρισκόταν πιά πλάι στὴ μητέρα του, ἀλλὰ μέσα σ' ἓνα πρᾶγμα λεῖο καὶ μαλακό, ἀπ' ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ. Ὅλα τὰ ὥρατα ὄνειρα εἶχαν χαθεῖ καὶ γύρω του βασιλευε μαύρη σκοτεινιά. Ἀρχισε νὰ ξεφωνίζει μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἐάντου ἐνοίωσε ἓνα πρᾶγμα ποὺ προσπαθοῦσε, ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ σακκούλι, νὰ βρῇ τὸ στόμα του καὶ νὰ τοῦ τὸ κλείσῃ, καὶ ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀφεντικοῦ νὰ λέῃ:

— Πάψε γιὰτὶ θὰ στὸ δέσω! — Δὲν σοῦ φαίνεται, ἄντρα, πῶς εἶναι νωρὶς ἀκόμη; ἀκούσε καὶ τὴ φωνὴ τῆς χωριάτισσας. Δὲν βλέπει κανεὶς οὔτε τὴ μύτη του μὲς στὸ σκοτάδι.

— Ἐχὼ νὰ κάνω πολὺ δρόμο, εἶπε ὁ χωριάτης, καὶ θέλω νὰ εἶμαι στὴ χώρα πρὶν νὰ βγῇ ὁ ἥλιος. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ φέγγῃ κι' ἔπειτα τὸ δρόμο τὸν ξέρω καλὰ.

Ὅστε θὰ πῆγαιναν στὴν πολιτεία; Καὶ τὸ γουρουνάκι δὲν θάβλεπε διόλου τὸ δρόμο ποὺ θάκαναν, ἀλλὰ θὰ ἦταν κλεισμένο μέσα ἐκεῖ; Θέλησε νὰ πῇ τοῦ ἀφεντικοῦ του νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ περπατήσῃ, νὰ τὸ ἐδᾶξε ἀπ' τὸ σακκούλι κι' αὐτὸ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε δὲ που κι' ἂν πήγαινε.

Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ τὸ λέει δυνατά...

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν καταλαβαίνουν τὴ γλώσσα τῶν ζώων. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀσχημὸ, γιὰτὶ ἂν τὴν καταλάβαιναν, πολλὰ πράγματα θὰ ἦταν διαφορετικά καὶ γιὰ τὰ ζῶα καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ χωριάτης ὅμως, μὰ καὶ ἦταν σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν καταλάβαινε τί ἤθελε νὰ πῇ τὸ γουρουνάκι, νόμιζε πῶς ξεφωνίζει ἔτσι χωρὶς λόγο, καὶ τράδηξε τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ προσοχή.

Ὁ δρόμος πῆγαινε ἀνάμεσα σ' ἐλιές καὶ σὲ ἀμπέλια. Ἦταν ψῆλωμα κι' ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, ἐκεῖ ποὺ ἦταν οἱ ἐλιές, ὁ δρόμος ἐρχόταν χαμηλότερα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως μεριά, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τ' ἀμπέλια, ὁ δρόμος ἐρχόταν πρὶν ψηλά καὶ πότε στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὴ φυτεμένη γῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νορβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ νύχτα

Δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευεῖται ποτὲ κανεὶς στὸν πάγο, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει πρὶν προδοτικὸ πρᾶγμα ἀπ' αὐτόν. Στὴ μέση τῆς νύχτας, ὁ πάγος ποὺ ἦταν ἀπλωμένος στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης Βόμπζε, ἀλλάξε θέσιν καὶ πῆγε κι' ἀκούμπησε στὴν ὄχθη. Κι' ἔτυχε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ ἴδῃ ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεποῦ ποὺ εἶχε βγεῖ τὴ νύχτα γιὰ νὰ κυνηγήσῃ. Εἶχε ἴδει βέβαια κι' ἀπὸ βραδὺς τίς χήνες, ἀλλὰ δὲν περιμένε ποτὲ νὰ τὸ καταφέρῃ ὥστε νὰ πιᾶσῃ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς. Τώρα ὅμως, βλέποντας ὅτι ὁ πάγος εἶχε ἀκούμπησει στὴν ἀκρογιαλιά, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπάνω στὴν παγωμένη λίμνη. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔφθανε κοντὰ στὶς ἀγριόχηνες, γλύστρησε καὶ τὰ νύχια τῆς γρατσουνίσαν τὸν πάγο.

Οἱ ἀγριόχηνες ξυπνήσανε κι' ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὰ φτερά τους γιὰ νὰ σηκωθοῦν ψηλά. Ἡ κυρὰ Μαριώ ὅμως ἔτρεχε πολὺ γρήγορα. Ἐδῶσε ἓναν πῆδο, ἄρπαξε μιὰ χήνα ἀπ' τὴν φτεροῦγα κι' ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ κατὰ τὴν στεριά.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ βράδυ οἱ ἀγριόχηνες δὲν ἦταν μοναχὲς τους. Εἶχαν κοντὰ τους ἓναν ἄνθρωπο, ὅς ἦταν καὶ τόσο μικρός. Ὅταν ὁ χήνος ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ φτερά του, ὁ Νίλς ἐξύπνησε, ἔπεσε ἐπάνω στὸν πάγο κι' ἔμεινε ἐκεῖ μισοκοιμισμένος. Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινε γιὰ ποῖο λόγο ἔκαναν οἱ χήνες ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία. Ὅταν αἶφνης εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ τους ἓνα μικρὸ σκυλὶ μὲ κοντὰ πόδια, ποὺ κρατοῦσε στὸ στόμα του μιὰ χήνα.

Τότε σηκώθηκε ξαφνικά κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸ σκυλὶ καὶ νὰ πάρῃ τὴν χήνα πίσω. Μόλις πρόφτασε ν' ἀκούσῃ τὸν χήνο ποὺ τοῦ φώναζε:

— Πρόσεξε, φυλάξου!

— Καλὲ τί νὰ φοβηθῶ ἀπὸ ἓνα τόσο μικρὸ σκυλάκι, σκέφθηκε ὁ Νίλς καὶ ὁρμησε τρέχοντας κατὰ τὴν ἀλεποῦ.

Ἡ χήνα ποὺ κρατοῦσε ἡ κυρὰ Μαριώ στὸ στόμα της, ἀκούσε τὸν κρότο ποὺ ἔκαναν ἐπάνω στὸν πάγο τὰ τσοκαρα τοῦ Νίλς καὶ δὲν πίστευε τ' αὐτιά της.

Ἐχε τὴν ἰδέα αὐτὸς ὁ πισπιρίγχος πῶς θὰ καταφέρῃ τὴν ἀλεποῦ νὰ μὲ ἀφήσῃ; σκέφθηκε.

Καὶ μ' ὅλα τὰ χάλια ποὺ βρισκόταν, τῆς ἦρθε σχεδὸν ὄρεξη νὰ γελάσῃ.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ πάθῃ εἶναι νὰ πῶσῃ μέσα σὲ καμμιὰ τρύπα, σκέφθηκε.

Μ' ὅλη ὅμως τὴν σκοτεινιά τῆς νύχτας, ὁ μικρὸς μποροῦσε νὰ διακρί-

νῇ ὅλα τὰ ραγίσματα κι' ὅλες τίς τρύπες ποὺ εἶχε ὁ πάγος, καὶ πρόσεχε πάντοτε νὰ τίς ἀποφεύγῃ ἢ νὰ τίς πηδᾷ. Μαζὶ μὲ τὸ μπῶι τῶν νάνων, εἶχε πάρει καὶ τὰ μάτια-τους ποὺ ἔδλεπαν τόσο καλὰ τὴ νύχτα. Βέβαια δὲν ξεχώριζε κανένα χρώμα κι' ὅλα γύρω του ἦταν μαύρα καὶ σταχτιά. ἔδλεπε ὅμως τὴ λίμνη καὶ τίς ὄχθες τῆς τόσο καθαρά ὅσο καὶ τὴν ἡμέρα.

Ἡ κυρὰ Μαριώ πηδοῦσε ἀπὸ τὸν πάγο στὴν ἀκρογιαλιά, δταν ἀκούσε ἄ-

ξαφνα τὸν μικρὸ Νίλς νὰ τῆς φωνάζῃ: — Ἀφῆσε τὴν χήνα κάτω, παλιοκλέφτη!

Ἡ κυρὰ Μαριώ δὲν ἤξερε ποῖος τῆς ἐφώναζε. Κι' οὔτε εἶχε καιρὸ νὰ γυρίσῃ νὰ κοιτάξῃ πίσω της. Ἄρχισε δὲ μὴν νὰ τρέχῃ γρηγορότερα. Ἐφθασε σ' ἓνα μεγάλο δάσος ἀπὸ θεόρατες ὀξυές. Ὁ Νίλς χάθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω της, χωρὶς νὰ βάλῃ κανένα κίνδυνο στὸ νοῦ του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'

— Ἐ, δὲν γυρίζουμε πιά πίσω; εἶπε ἄξαφνα ἡ Φεβρονία ποὺ θυμήθηκε τὸ πετρέλαιο καὶ τὰ πύτουρα γιὰ τίς κότες.

— Τί λές; ἀπὸ τώρα; τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Μπέμπης.

— Μά, καίμνε, δαρογῆσω κι' ἡ μάννα μου θὰ μὲ μαλώσῃ...

— Ἐ, δὲν πειράζει...

— Ὁχι, ὄχι!.. Βάστα, Φούσκα, νὰ κατέβω... Μπέμπη, ἄσε με!

Μὰ οὔτε ὁ Μπέμπης τὴν ἀφινε, οὔτε ὁ Φούσκας βαστοῦσε.

Σὲ λίγο πάλι ἡ Φεβρονία ἐβγαλε τίς φωνές:

— Ὁχι, δυστυχία μου!.. συφορά μου!.. Ἐχασα τὸ πεντόδραχμό μου!

Πραγματικῶς, δὲν κρατοῦσε πιά παρὰ τὴ μοτιλία. Τὸ πεντόδραχμο ποὺ

τῆς εἶχε δώσει ἡ μάννα της γιὰ νὰ ψωνίσῃ, θὰ τῆς εἶχε πέσει μὲ τίς τρέλες ποὺ ἔκανε ἀπάνω στὸ γάϊδαρο.

Ἡ μικρὴ ἄρχισε τώρα νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παρακαλῇ:

— Πάμε πίσω νὰ ψάξουμε τὸ δρόμο-δρόμο!.. Θὰ μὲ σκοτώσῃ ἡ μάννα μου, ἂν γυρίσω χωρὶς ψώνια καὶ χωρὶς λεφτά!

— Τότε ἔλα μαζί μας, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ καπετάν-Μπέμπης, καὶ δὲ φοβάσαι τίποτα.

— Μὰ ποῦ πάτε σεῖς;

— Στὸ λημέρι μας, στὸν προφήτ' Ἡλία.

— Στὸ λημέρι σας; Μὰ τί, λησταδες εἴσαστε;

— Ἀμὴ τί εἴμαστε; Δὲν τὸ κατάλαβες τόσην ὥρα; Βγήκαμε ληστές, κλέψαμε αὐτὸ τὸ ἄνι γιὰ ἵππο καὶ πῆραμε καὶ σένα γιὰ ψυχοκῆρη. Τὰ λόγια λοιπὸν περριτὰ. Φούσκα, πρὶν γυρίσῃς! Τρέχα!..

Ὁ Φούσκας ἄρχισε νὰ τρέχῃ, τραβώντας τὸ Βουκεφάλια ποὺ πηλαλοῦσε. Κι' ἡ δύστυχῃ ἡ Φεβρονία δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Νὰ γυρίσῃ στὴ μάννα της; Θὰ τὴ σκοτώσει ἀπὸ τὸ ξύλο. Νὰκολουθοῦσε τοὺς «ληστές» στὸ λημέρι τους; Καλὰ ἐμπεροδεμένα!

«Κι' ἔτσι κόκκινα, συλλογιόταν, κι' ἔτσι κατακόκκινα. Κι' ἐμπρὸς βαθύ, καὶ πίσω ρέμμα...»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο ΜΑΝΤΗΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΧΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΦΥΛΛΙΖΑ στο βιβλιοπωλείο τις τελευταίες εκδόσεις, όταν άκουσα δίπλα μου μία ζωηρή παιδική φωνή που ρωτούσε: — Έχετε, σας παρακαλώ, πολύχρωμους Ήμεροδείχτες;

Γόρσα κι' είδα ένα πολύ χοντρό παιδί, αλλά μ' έξυπνη και ζωηρή φυσιογνωμία, που, αναψοκοκκινισμένο και λαχανιασμένο, είχε βγάλει το καπέλλο του κι' έσκουπιζε το μέτωπό του. Θυμήθηκα την *Ινδιάννα* που μάς έγραφε τις προάλλες πώς χοντραίνει, ενώ δεν τις άρεσουν καθόλου οι χοντρές. — Έτσι κι' αυτό το καίμενο του παιδιού, — σκέφθηκα, — δεν θα το άρεσουν καθόλου οι χοντροί. Ίδές το! Έξω κύριο κουτσοφλεδαριάτικο, παγωνιά, ήλιος με δόντια, κι' αυτός να ιδρώνει με λίγο δρόμο που θάκανε, σ' αυτόν 'Ιούλιος! Σ' λίγο όμως έμαθα ότι, εκτός από το πάχος, είχε κι' ένα λόγο παραπάνω: Είχε πάρει σόφρα τα βιβλιοπωλεία και τα χαρτοπωλεία, γυρεύοντας και μη βρίσκοντας πουθενά έναν «πολύχρωμο» Ήμεροδείχτη. Τό έβλεπε ο ίδιος στον υπάλληλο, όταν του έδειξε Ήμεροδείχτες κόκκινους μόνο και μαύρους.

— Όχι, όχι, έκαμε ο μικρός. Θέλω να έχουν και φύλλα γαλάζια, και πράσινα, και κίτρινα, όλα τα χρώματα.

— Δεν έχουμε, δυστυχώς...

— Τουλάχιστο με μαύρα, κόκκινα και γαλάζια;

— Ούτε. Φέτο δεν τύπωσαν.

— Όστε δεν θα βρω πουθενά;

— Πουθενά... Μά γιατί δεν παίρνει αυτόν που όλα του τα φύλλα είναι κόκκινα; Είναι η κομψότερη απ' όλες τις εκδόσεις. Πολύ δημοφιλής Ήμεροδείχτης...

— Τον βλέπω, αλλά δεν μου κάνει.

— Τότε πάρτε αυτόν με τα μαύρα και με τα κόκκινα. Είναι αρκετά περιποιημένος...

— Τον βλέπω, αλλά... δεν μου φτάνει!

— Ο υπάλληλος χαμογέλασε.

— Μά τί τα θέλετε τα πολλά χρώματα; είπε. Τόσο σας χρειάζονται;...

— Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός! αποκρίθηκε ζωηρά ο μικρός.

— Με συγχωρείτε, ψιθύρισε ο υπάλληλος.

Χαμογέλασα κι' εγώ χωρίς να θέλω. Με είδε τότε ο μικρός κι' είπε πιο σιγά:

— Ο κ. Φαίδων θα ξέρη...

Δεν μου φάνηκε παράξενο πώς με γνώριζε το χοντρό παιδί χωρίς εγώ να το γνωρίζω. Αυτό μου συμβαίνει συχνά και με παιδιά και με μεγάλους.

Απόρησα όμως γι' αυτό που είπε.

— Όχι, μικρέ μου φίλε, απεκρίθηκα, δεν ξέρω καθόλου γιατί θέλεις και καλά πολύχρωμο Ήμεροδείχτη.

— Μά... ξεχάσατε κάποιο χρονογράφημα που γράψατε μία φορά;...

— Ποιό;

— Για ένα φίλο σας... που χρησιμοποιούσε τον Ήμεροδείχτη του ως μαντείο;...

Θυμήθηκα, ναι... Κάποτε έγραφα για ένα φίλο μου που είχε τη μανία να προδικάζει τις ημέρες του από το χρώμα που είχαν στον Ήμεροδείχτη: οι μαύρες κακές, οι γαλάζιες καλές, οι πράσινες μέτριες, οι μαδιές πένθιμες, οι κόκκινες θαυμάσιες...

— Και τον μιμήθηκες αυτόν; ρώτησα το παιδί. Μά εγώ παρούσαζα μια κουταμάρα, μία ανθρώπινη αδυναμία, μία πρόληψη. Έσο φλίνεσαι πολύ έξυπνο παιδί. Πώς τόπαθες;...

— Έτσι, χωρίς να θέλω, ψιθύρισε κοκκινίζοντας ο μικρός.

Και σ' λίγο έφυγε, χωρίς να πάρη κανένα Ήμεροδείχτη.

Την άλλη μέρα, έλαβα με το ταχυδρομείο ένα μεγάλο γράμμα. Ήταν από τον μικρό μου αναγνώστη που μου έξηγοσε, — για να μην τον πάρω για κουτό, — πώς, αφού διάβασε το χρονογράφημά μου εκείνο, απόκτησε την αδυναμία του φίλου μου. Στην αρχή τόκανε για γούστο. Κατά σύμπτωση, είχε πολύχρωμο Ήμεροδείχτη κείνη τη χρονιά. Αμα έδλεπε λοιπόν μία ημέρα κόκκινη, έλεγε μέσα του: «Νά ιδω, θά μου συμβή σήμερα κι' έμένα κανένα καλό;» Αμα έβλεπε ημέρα μαύρη, συλλογιζόταν: «Θάνα άραγε κακή;» Αμα έδλεπε μαδιά, ρωτιόνταν: «Ποιός θά πεθάνη άραγε;» Μά χωρίς να πιστεύη τίποτ' απ' αυτά. Για γούστο, σας λέω...

Υστερα όμως παρατήρησε αυτό το εκπληκτικό: όσες φορές έδρισκε κόκκινη μέρα, πραγματικώς θά του συνέβαινε κάτι καλό: όσες φορές έδρισκε μαύρη, κάτι θά τον έκανε να στενοχωρηθί, να κλάψη κι' όσες φορές έδρισκε γαλάζια ή πράσινη, θά περνούσε μία μέρα κοινή, οδύτερη, χωρίς τίποτα έκτακτο, ούτε καλό, ούτε κακό! Δεν ήξερε τί να υποθέση. Ήταν σύμπτωση; ή έκρυβε κάποιο «μυστήριο» ο πολύχρωμος Ήμεροδείχτης;... Όταν όμως μίαν ημέρα μαδιά, πένθιμη, του πέθανε ένας στενός συγγενής, τότε πιά πείσθηκε πώς ο Ήμεροδείχτης του δεν ήταν παρά ένας... μάντης! Κι' έξακολούθησε να τον συμβουλευέται. Είχε πιά την πρόληψη και την αδυναμία. Κι' από τότε δεν ήθελε και δεν έπαιρνε παρά Ήμεροδείχτες πολύχρωμους. Με τρία χρώματα το λιγότερο...

Αυτά μου εξιστορούσε στο μεγάλο

του γράμμα. Και στο τέλος με ρωτούσε: Πώς έξηγώ αυτά τα περίεργα που τον έκαμαν να αναγνωρίσει για μάντη τον Ήμεροδείχτη του; Ήταν συμπτώσεις πραγματικώς; ή... μυστήριο;

Την απάντηση του την έδωσα με το στόμα, γιατί έτυχε σ' λίγες μέρες να τον απαντήσω πάλι στο δρόμο.

— Δεν μου λές, τον ρώτησα. Πόσες μαδιές ημέρες είχε ο Ήμεροδείχτης σου εκείνη τη χρονιά;

— Μά... πολλές... καμιά πενηνταριά.

— Κι' εκτός από το θεό σου το μακαρίτη, πόσοι άλλοι συγγενείς σου σου πέθαναν τότε;

— Δέξα σοι ο Θεός, κανένας άλλος.

— Λοιπόν, θά παραδεχόμουν «μυστήριο» αν σου πέθαιναν, ο μη γένοιτο, πενήντα, είκοσιπέντε, δέκα έστω, κι' όλοι σ' έμέρες μαδιές. Ο θεός σου ο καίμενος πέθανε γιατί... ήταν να πεθάνη και πέθανε μία μέρα μαδιά, όπως μπορούσε εξαίρετα να πεθάνη και μία μέρα κόκκινη ή γαλάζια.

Ο χοντρός αναψοκοκκίνισε, έβγαλε το καπέλλο του κι' άρχισε να σκουπίζεται όπως την ημέρα εκείνη στο βιβλιοπωλείο.

— Ζεσταίνεσαι; του είπα. Έκαμες πάλι πολλούς δρόμους, γυρεύοντας πολύχρωμο Ήμεροδείχτη;...

— Όχι, μου αποκρίθηκε με συστολή, αλλά... αλλά αυτό που μου είπατε...

— Κατάλαβα... σ' έκαμε να ντραπή για την πρόληψη που είχες...

Αλλά μη ντρέεσαι. Φτάνει που δεν την έχεις πιά. Έπειτα, στην ηλικία σου... Νάξερεις πόσοι πιά μεγάλοι έχουν τις ίδιες και χειρότερες!...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Όταν πήγαινε κανένας άγνωστος στο σπίτι κι' αυτή έπιανε το βλέμμα του να σταματά εκπληκτο και περίεργο στον πρόσωπο εκείνον έργατη, τόσο αταίριαστο με το λούσο του σαλονιού, βιαζόταν ή κακομοίρα να του πη: «Είμαι ο γιός μου... σας συσταίνω το γιό μου... ήταν άρρωστος πολύ...» σ' αυτό να προλάδη κανένα χλευαστικό χαμόγελο που θά την πλήγωνε. Κι' όσο λυπόταν να βλέπη το γιό της σ' τέτοια κατάσταση, τόσο κι' άλλο τόσο πονούσε νακούη τους φίλους του σπιτιού να μιλούν γι' αυτόν με περιφρόνηση.

Οι Ρατέδες, γνωστοί στον Τζάκ από το Γυμνάσιο Μορονβάλ κι' από τις Καστανούλες, μαζεύονταν καθεμέρα

στο γραφείο της «Μελλοντικής» και συζητούσαν για την ύλη. Δυο φορές την έβδομάδα, ο Νταρζαντόν τους έκανε και το τραπέζι. Δεν μπορούσε πιά να ζή χωρίς να βλέπη πολύν κόσμο τριγύρω του. Και την αδυναμία αυτή, που του στοίχιζε τόσα, τη δικαιολογούσε λέγοντας πώς ήταν ανάγκη «να συσφιχθούν γι' ανάπαλα συνενωμένοι».

Ο Μορονβάλ είχε διοριστεί «γραμματέας της συντάξεως» στη «Μελλοντική Έπιθεώρηση». Η ιδέα του περιοδικού ήταν δική του κι' αυτός μάλιστα το είχε βαφτίσει. Έκανε τις διορθώσεις, τη σελίδωση, διάβαζε τα άρθρα, τ' α διηγέματα και τέλος, μ' ενθουσιαστικά λόγια, άναχωρογούσε το θάρρος του εκδότη όταν τον έδλεπε δειλισμένο μπροστά στην «έδιαφορία των συνδρομητών» και τ' α μεγάλα έξοδα της επιχείρησης. Φυσικά, ο κρεόλος είχε και το μισθό του. Και το χρειαζόταν πολύ, γιατί το περίφημο Γυμνάσιο είχε πιά χρεωκοπήσει. Από το θάνατο του Μαντού, τ' α «Τροπικάκια» του λιγότευαν ολόενα. Και τώρα δεν είχε παρά τα δυο τελευταία, τα πομπενάρια: ένα πρίγκιπα Γιαπωνέζο, — Ισχυρό, κοντό

και κατακίτρινο, άπροσδιόριστος ήλιος, που θά τον έκανες και δεκαπέντε χρονώ μ' α... πενήντα, — και τον φίλο μας Σαίτ, τον Αιγύπτιο, μεγάλο τώρα, με γενάκια, που ο Τζάκ τρώμαξε να τον ά αναγνωρίση. Η «εκπαιδευτική» του είχε τελειώσει, αλλά οι γονείς του τ' άφιναν ακόμα στο Παρίσι, για να μ' αθή «τ' α συνήθεια του καλού κόσμου».

Εκτός από τον Σαίτ, που ήταν πάντα αγαθό παιδί, όλοι οι άλλοι θαμώνες της «Μελλοντικής» και των διαδομαδιαίων γευμάτων της, — ο κρεόλος, ο Λαμπασσέντρ, ο Χίρε, ο άνιλος, ο Μπερζέλιος, ο άνθρωπος που είχε διαβάσει Προντόμ κι' οι λοιποί τύποι, — μιλούσαν στον Τζάκ με τον ίδιο προστατευτικό, συγκαταβατικό και περιφρονητικό τόνο. Τον θεωρούσαν παρακατιανό, παρείσακτο, σχεδόν παράσιτο. Και μέσα σ' όλους, μόνη ή αγαθή κυρία Μορονβάλ-Δεκοστή, ίδια πάντα, με το μεγάλο της μέτωπο και τη μαύρη της φούστα, τον έλεγε ακόμα

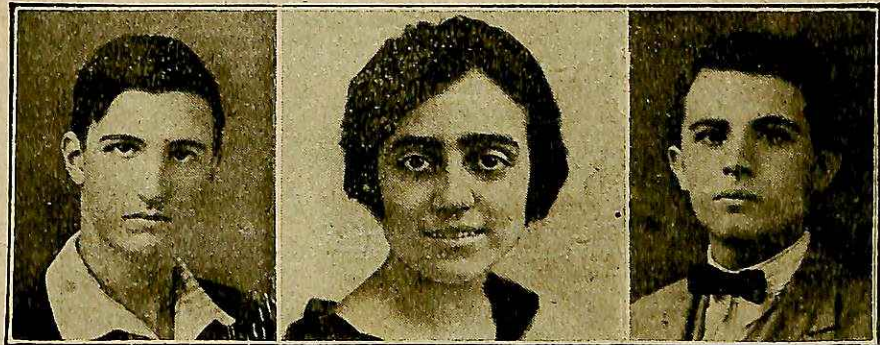
«κύριο Τζάκ». Οι άλλοι «Τζάκ» άπλως.

Από τις «φιλολογικές συζητήσεις» τους, ο σιδεράς κι' ο θερμαστής δεν καταλάβαινε πιά γρά κι' άκουγε μ' ένα κοιμισμένο, βρετό ύφος, χωρίς να βγάξη μιλιά.

— Έχει αποδρακωθεί, έλεγε καμιά φορά ο Νταρζαντόν.

Όχι, δεν είχε αποδρακωθεί ο Τζάκ: κοιμόταν μόνο κι' είχε τόση ανάγκη απ' αυτόν τον ξεκουραστικό ύπνο το μυαλό του, όσο και το πολυδασανισμένο του κορμί. Δεν ξανάδρισκε λίγη ζωή παρά όταν ήταν μόνος με τη μητέρα του, τ' α σπάνια απογέματα που ο ποιητής έλειπε έξω. Καθόταν τότε κοντά της κι' άκουγε με ήδονή την αγαπημένη της φλυαρία. Τού άρεσε περισσότερο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΚΑΡΥΕΤΙΝΑΚΗΣ. Τραγουδά της Λευτεριάς. Άνδρος. Β' Βραβείον Ψευδωνύμων στο Δημοφίσημα του 1925. — 2. ΑΔΥΛΟΥΚΑ ΡΑΛΗ. Ίδανισμός. Άθήνα. Α' Βραβείον Ψευδωνύμων στο Δημοφίσημα του 1924. — 3. ΓΙΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΥΚΛΙΑΔΗΣ. Καρπουλάκι του 21. Βόλος. Α' Βραβείον Μ. Διαγωνισμού Τοπογραφικών λαθών και 207ου Διαγωνισμού Λύσεων.

ρο να την άκούη παρά να της μιλά ο ίδιος. Η φωνή της έκανε σ' αυτά του ένα θελκτικό βόμβο, σ' αν έκεινον που κάνουν οι πρώτες μέλισσες του καλοκαιριού...

Αλλά ή ζωή αυτή, φυσικά, δεν μπορούσε να εξακολουθήση. Μία μέρα ο Νταρζαντόν έλεγε στη γυναίκα του:

— Πρέπει να πάρουμε μίαν άπόφαση γι' αυτό το παιδί. Δεν μπορεί να κάθεται δώ ολόενα χωρίς να κάνη τίποτα. Τ' α πόδια του γιάτρευθησαν. Άλήθεια βήχει λιγάκι, αλλά ο Χίρε λέει ότι θά βήχη πάντα... Μου φαίνεται ότι μπορεί να ξαναπάτη έργαζιά. Άν του πέφτη βαρύ το βαπόρι, άς πάη σ' α σιδηρόδρομο. Ο Λαμπασσέντρ λέει ότι κερδίζουν εκεί καλά.

Η Ίδα είχε άντιρρήσεις.

— Είναι πολύ αδύνατος ακόμα...

Λαχανιάζει όταν άνεβαλνη τις σκάλες και τη νόχτα έχει δύσπνοια. Όπωςδήποτε, θά μπορούσε να κάνη τίποτα στο περιοδικό. Δεν δοκιμάζουμε;

— Έστω, αποκρίθηκε ο Νταρζαν-

τόν. Θά συνεννοηθώ με τον Μορονβάλ.

Συνεννοήθηκε πραγματικώς κι' ο Τζάκ έγινε δηπρέτης του γραφείου. Πήγαινε τις διορθώσεις στο τυπογραφείο, τ' ακίριζε τ' α φύλλα, κολλούσε τις ταινίες, όλα τ' α έκανε. Μόνο που δεν έσκουπιζε γιατί από ένα ίχνος ντροπής, είχαν αφήσει αυτή τη φροντίδα στο θυρωρό που την είχε και πρώτα. Όλες αυτές τις διάφορες έργασίες ο Τζάκ τις έκανε όσο μπορούσε καλύτερα. Άνεχόταν τις βρισιές του βάνουσου πάντα και μνησίκακου κρεόλου, κι' έσκυβε χωρίς μιλιά το κεφάλι στους θυμούς του Νταρζαντόν που ξεθύμαινε με το παιδί γι' α την περιφρόνηση του «καινού». Μά σ' τ' ένας να μ' α γίνεται συνδρομητής; Κρίμας στο χοντρό και πλούσιο «μητρώο» που είχαν αγοράσει για να τους γράφουν!... Ουτ' ένας!...

Αλλά μ' όλο που δεν είχε καμιά σχεδόν έσπραξη, — κάτι λίγα τεύχη πουλιόνταν μονάχα σ' α κίόσκια, — ο διευθυντής ήταν υποχρεωμένος να πληρώνη δεξιά κι' αριστερά. Οι Ρατέδες του, και προπάντων ο Μορονβάλ, ήταν άχώρητοι. Μόνο προκαταβολές είχε π' αψει να τους δίνη, με την πρόφαση πώς το «συμβούλιο των μετόχων του» το είχε απαγορεύσει ρητά. Και να συλλογίζεται πώς το περίφημο αυτό «συμβούλιο» ήταν μόνο απ' αυτόν κι' από τον δηπρέτη του γραφείου, τον μοναχικό του μέτοχο!... Κανένας δεν τόξερε αυτό, ούτε ο Τζάκ. Ο Νταρζαντόν όμως τόξερε καλά. Κι' αλθανόταν στενοχώρια, ταπεινώση, ντροπή μπροστά στον έαυτό του, ντροπή προπάντων μπροστά στο παιδί εκείνο της γυναίκας του, που είχε άρχισει πάλι να το μισή όπως πρώτα...

Μετά δυο εβδομάδες, ο δηπρέτης του γραφείου κρίθηκε άνίκανος.

— Δεν χρησιμεύει σ' τίποτα, είπε ο ποιητής. Όχι, μόνο δεν μ' α βοηθεί, παρά και μ' α έμποδίζει να έργαζόμαστε.

— Κι' όμως, το κακόμοιρο, κάνει δ,τι μπορεί, ψιθύρισε ή Ίδα.

— Σου λέω πώς μ' α έμποδίζει! Πώς θες να σ' α πω; Έπιτέλους δεν είναι στο στοιχείο του παιδί μ' ας. Δεν ξέρει ούτε να μιλήση, ούτε να καθήση...

— Μά, φίλε μου... (Άκολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΜΕΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

[Αρθ. Έγκ. 214]

Δελιινό μινανής ημέρας του 'Ιουνίου.

Κίνηση εξαιρετική στο λιμάνι κάποιον δροσερό νησιού του Αιγαίου. Έκείνη την καλοκαιρινή ημέρα θάγγεζαν ο «Νικόλαος», φορτηγό, που έλειπε κάμποσο καιρό στη Ρουμανία για «γεννήματα».

Μία άπειρη γαλήνη απλώνονταν στη θάλασσα· μόνο στις ψυχές όλων αυτών του πλήθους που περίμενε, γέροι, γριές, γυναίκες με μωρά στην αγκαλιά, νεοπαλά κορίτσια, — μανιές ή άγριότερη τρικυμία που θα μπορούσε κανείς να φανταστεί. Συνοισθημένα άμφιβολίας, φόβου, μεταβαλλόνταν σε αγωνία όσο πλησίαζε ή ώρα που, με τα δάκρυα στα μάτια, βούρβες απ' τη συγκίνηση, θάναψτε ή πονετικά μάννα στην αγκαλιά του θαλασσοδαρμένου γιου της, ή πιστή γυναίκα στ' άντρός της, ή λεύτερη αδελφή στου αδελφού της.

Όλο εκείνο το πλήθος περίμενε στις «Πλακούρες». Ήταν αμπαράκια και γι' αυτό το βαπόρι θα «φοντάριζε» στην «Άγια Θεοδοσία». Μερικοί είχαν πιάσει κιόλα βάρκα για να είναι έτοιμοι να πλεύρουν στο πλοίο.

Τη στιγμή που βρισκόταν στο κορφωμένο της αγωνίας τους, γιατί είχε διαδοθεί ότι ο «Νικόλαος» δε θάναταν στο λιμάνι, άκουστηκε ή δυνατή φωνή ενός μεγαλόσωμου βαρκάρη πουταν κοντά στο «Φανάρι»:

— Το παπύρι φάνηκε!

Τό τί έγινε τότε δεν περιγράφεται. Όλη ή δύναμη, όλη ή ζωή αυτών των ανθρώπων συγκεντρώθηκε στα μάτια. Δέχονταν αυτή τη στιγμή παρά για να βλέπουν και μόνο να βλέπουν.

Σε λίγο, ένας μάικρος δγκος ξεχώρισε απ' την άκρη του «κάβου»: Ήταν ο «Νικόλαος». Μεγαλοπρεπής, έπλεε ήρεμα-ήρεμα απάνω στη θάλασσα, ενώ ή σειρήνα του χαιρετούσε με δαιμονισμένη φωνή το λιμάνι.

Μα τί τρέχει; γιατί ο αναβρασμός αυτός ύστερα από τέτοια χαρομένη άπαντοχή; Την αιλία δεν άρχισα να τη μάθω γιατί δεν περνάει πολλή ώρα και βλέπω τον πιλότο να γυρνά άρρακτος στην προκυμαία. Ο καπετάνιος εδήςωσε ότι δε θάράξει στο λιμάνι, γιατί δεν έχει τέτοια έντολη, κι ούτε θα επιτρέψει εν βάρκα να πλησιάσει, αλλά μόνο θα βγάλει τους ιδιοκτήτες του πλοίου.

Κι' ενώ από δω ή δύστηνη μάννα πέφτει σάν απολιθωμένη στην αγκαλιά της νύφης της, και πιδ και ένας γέρος —πατεράκι—ποι θα περνούσαν βέβαια ή άλλα, μα έγω μόνο το δρόμο κοίταξα. Κι' έτρεχα.

σωπό του, το βαπόρι, σφυρίζοντας δυνατά, εξακολουθεί το ταξίδι του. Κάθε σφύριγμα του είναι και μία μαχαίρια στις πληγωμένες αυτές καρδιές.

Ένας τελευταίος συρμένος συργμός του πλοίου, που κόπηκε άπτομα και που μοιάζει σάν παρράνο, σάν ένα βροντόφωνο άξ εκείνων που δε μπόρεσαν να σφίξουν στην αγκαλιά τους δικούς τους, φτάνει για να λιγοθυμήσει ή μάννα. Δεν μπορούσε πια παρα να υποκύψει σ' αυτή την υπέρνταση της μεταλλικών των ψυχικών συναισθημάτων της. Μ' ένα μαντύλι στο χέρι κάνει ένα στερονοχαρτισμοκάτωριζεταχάμω.

Πέρα, στόν δρίζοντα, δε φαίνεται πια παρά ένα μαύρο σημάδι. Είναι το πλοίο που ύποσχέθηκε τη χαρά και χάρισε τη χαμένη ελπίδα...

Νάρκισσος

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

[Αρθ. Έγκρ. 219]

Ο Βασίλης, ξεκινώντας να φύγει, μου έδωσε το χέρι. «Αντίο!», του είπα πνιχτά. Τα μάτια μου θόλωσαν. Γύρισα απότομα το κεφάλι για να μην κλάψω. Και δεν ξανακοίταξα πια πίσω να τον ιδω που έφευγε.

Προχώρησα μερικά βήματα ασυναίσθητα, σάν άνθρωπος που τον βρήκε μία μεγάλη συμφορά και ταλαντεύεται μέσα στις σκέψεις του. Ήμουν μόνος, ξένος σε ξένο τόπο! Πρώτη φορά χωριζόμουν έτσι απ' το σπίτι κι απ' τους δικούς μου. Πρώτη φορά είχα βρεθεί χωρίς κανένα φίλο, άναμεσα σε άγνωστους ανθρώπους, που με κοιτάζαν άδιάφορα ή κιού κάπως περιέργα σάν κάτι άλλοτιμο. Ένα παρπάπο γεννήθηκε μέσα μου.

Διέσχισα μία πλατεία και κάθισα σ' ένα καφενείο το γκαρσόνι πλησίασε και παράγγειλα κάτι. Όταν μου τ'έφερε προσπίθισα να μιλήσω λίγο μαζί του. Είπαμε δυό λόγια ψυχρά, τυπικά, κι' έπειτα σίωπησα. Το γκαρσόνι άπομακρύνθηκε. «Ανοίκα μία άφημερίδα που κρατούσα κι' άρχισα να διαβίζω. Τελείωσα ένα δλόκληρο άρθρο και σήκωσα το κεφάλι. Έπειτα πάλι κοίταξα το φύλλο με άπορία. Δεν θυμόμουν τίποτε απ' ό,τι είχα διαβάσει!

Άπλωσα την άφημερίδα και σηκώθηκα. Έφθασα ως την άκρη της πλατείας, μ' άναγκάσθηκα να ξαναγυρίσω. Είχα ξεχάσει να πληρώσω. Άφισα τα λεπτά στο τραπέζι κι' έφυγα βιαστικά, με την καρδιά σφιγμένη, άποσβολομένος...

Δεν ξέρω τώρα πόσην ώρα περπατούσα, ποιους δρόμους περρασα και τί είδα. Μα μου φαίνεται δεν είδα τίποτε. Άνθρωποι θα περνούσαν βέβαια ή άλλα, μα έγω μόνο το δρόμο κοίταξα. Κι' έτρεχα.

Χωρίς να το καταλάβω, βοήθηκα έξω απ' την πολιτεία στο δασάκι. Εκεί, δέντρα πράσινα, νεράκια χαρπά, άέρας σιγαλός. Και μαζί ήσυχία. Άρχισα να συνέγραμμαι.

Μα τότε έφθασε ως ταυτιά μου ή γλυκειά φωνή ενός πουλιού. Το παρπάπο μου ξεχείλισε με μιάς. Είχα διαβάσει εκείνες τις μέρες ένα λυπητερό τραγούδι που έλεγε ότι το πουλί όταν είναι στο κλουβί κι' άκούει άλλο άδερφι του να κελαιδιέ έλεύθερο, θλίβεται περισσότερο. Νόμισα πως έγω είμαι το πουλί στο κλουβί. Και τα πουνούσα τόσο τα σκαλωμένα πουλιά!

Θέλησα τότε να κλάψω, να κλάψω...

Μηολόλνθη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Άλήθεια, μαμμά, τὰ μεγάλα ψάρια τρώνε μικρά;

— Ναι, παιδί μου.

— Και σαρκέλλες;

— Βεβαίωτατα.

— Και πώς άνοίγουν το κουτί τους;

Κοκκινόσκουφη

Ο Γιαννάκης διηγείται το νεϊρό του:

— Μαμμά, όπόψε είδα πως έμένα και τον Τάσο μās κυνηγούσε ένας...

Και γυρίζοντας έδω στόν παρπάπο άδελφό του, τόν ρωτά:

— Άλήθεια, Τάσο...

Κυνηγέτης Άρτεμης

Ο Ριχός, ο Μίμης κι' ο Νίκος διαβάζουν μαζί.

— Άξαφνα ο Μίμης στο Ριχό:

— Άν το βρήξ, ποιδ μάτι μου πεταεί, Ριχό;

— Τό δεξί.

— Δεν τό βρήξες.

Και γυρίζοντας στο Νίκο:

— Έού ποιδ λές;

Νάρκισσος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 38 δδς Εβρηπίδου την 7 Φεβρουαρίου 1927.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ των Δευκών Λέξεων είναι έτοιμος και θα δημοσιευθ στο έρχόμενο. Τώρα έτοιμάζω τόν Διαγωνισμό των Τυπογραφικών Λαθών. Έτσι, σε δυο τρεις μήνες, θα έχουν δημοσιευθεί τάποτελέσματα όλων αυτών των εκτάκτων Διαγωνισμών τοδ 1926. Και θα σας δώσω πάλι μία σειρά, — από τους ίδιους και άλλους, — για το έρχόμενο καλοκαίρι. Παράλληλα θα δημοσιεύονται κι' οι σιμόνες τών βραβευμένων, παρακαλώ μάλιστα όσους δεν μού έστειλαν άκόμα φωτογραφία τους, να μού στείλουν.

Τι ώρα πράγματα μού θυμίζει ο νέος μου φίλος Λάτρης της Φύσεως! — Έγώ, άγαπητή μου, — μού γράφει, — είμαι από οικόγενεια διαπλαστική. Μόλις πρωτοβγήκες σ' έπαιρνε ένας μου θάτος. Έπειτα ή μαμμά μου. Έπειτα ή

μεγάλη μου άδελφή που είχε ψευδώνυμο «Άλκη Ωνη κι' ήταν γραμματέας του Σλλόγου Τμημένη Κρήνη, που ταίριας του ήτα, ο άδελφός μου Χάχας και σύμβολος ή άδελφή μου Άλιέ. Έπειτα σ' έπαιρνε ή άδελφή μου Στέλλα και τέλος ο άδελφός μου Γιάννης. Τώρα είμαι έγώ. Ναι, και πρέπει να τό δείξω. Γιατί τέτοια διαπλαστική ευγένεια ύποχρεώνει πολύ...

Πολύ μού άρεσε το πρώτο σου γράμμα, Ανέσπερη Εντυχία, και χάρηκα άληθινά που γνώρισα ένα καλό κορίτσι που μάγαποσε τόσον καιρό χωρίς να τό ξέρω. Έκείνο που μού έκαμε ιδιαίτερη εντύπωση είναι ή μεγάλη σου μετριοφροσύνη. Νομίζεις πως πηγαίνεις σε μικρή τάξη, ενώ ή Γ' του Γυμνασίου είναι πολύ μεγάλη για την ηλικία σου! Νομίζεις άκόμα πως δεν ξέρεις να γράφεις, ενώ έγώ βλέπω πως γράφεις ώραιότατα, σε μία γνήσια και πλούσια δημοτική, μ' ένα ύψος έλκεδιδούλου δικό σου. Δεν έχω λοιπόν να σου δώσω καμιά ειδική συμβουλή κι' όδηγία. Έτσι να εξακολουθήσεις, αδόρμητα κι' άβίαστα. Έχεις φυσικό δώρο κι' είσαι σε δρόμο καλό. Έμπρός!

Η συνεργασία μου δ. Έλένη Ρέε, για να είναι, λέει, εν τάξει, μού γράφει ότι το διήγημά τη: «Η Βασιλοπότης», που δημοσιεύθηκε στο πρωτοχρονιάτικο φύλλο, είναι διασκευή κάποιου ξένου διηγήματος, που τό διάβασε μία φορά μικρή και τό θυμόταν άμυδρά. Άλλά ξεχάσε να τό σημειώσει από κάτω και γι' αυτό δημοσιεύθηκε ως πρωτότυπο, ενώ, βλέπετε, δέν είναι κι' έλκεδιδόλου.

Φυσικά, Κομοχαλάστρα, μία δική σου ιδέα θα γράφες, που θα ήθελες να πραγματοποιηθ. Άσχετα με τις άπαντήσεις της βδης Κυριακής. Όσο για τό Μνημείο του Πολέμου, έτσι θα γίνη άπάνω κάτω όπως λές: Την ημέρα των άποκαλυπτηρίων θα μαζευθούν στόν

Εθνικό Κήπο όλα τα Διαπλάστικά που θα είναι έδω. Και θα φωτογραφηθούν, για να ίδουν τη γιορτή και τάλλα που δεν θα είναι έδω. Τις φωτογραφίες αυτές τών Άποκαλυπτηρίων θα τις δημοσιεύσω στο πανηγυρικό τεύχος τ'ισως μάλιστα έκδοθω και κανέναν άναμνηστικό εικονογραφημένο δελτάριο (κάρτα-ποστ-άλ.)

Κι' έγώ, Άργοβόλεττα, έφέροντας την άγάπη σου, δεν άπορώ λιγότερο πως άφησες να περάσει τόσος μήνας χωρίς να μού γράφεις. Άλλά... έτσι τερπελιάζει κανείς όμα «πετξή τη μαθητική ποδιά», — για λίγον καιρό όμως, έλπίζω... Τό ζήτημα της χειραφετήσεως της γυναίκας είναι πια πολύ παλιό. Άληλαδή ζήτημα σήμερα δεν υπάρχει. Ναι μπορείς να μού στείλεις και τέτοιες Άκνήσεις, αλλά μικρά σχήματα, ώστε να χωρούν στη στήλη μας.

Παλιέ μου Τροπαιοχίτη Έλληνα, με την ίδια χαρά, με την ίδια συγκίνηση σε δέχομαι κι' έγώ τώρα που ξαναγυρίζεις. Τι δμορφες οι έντυπώσεις σου από τα νέα

μου φύλλα, — όλα τὰ ίδια κι' όλα αλλαγμένα, — και πόσο λυπομαι που δεν έχω σήμερα τόπο να τις αντιγράψω. Έδείξα στόν κ. Φαίωνα αυτά που γράφεις για τό «πνεύμα της εποχής» και πολύ χάρηκε που οι δημοτικιστές στο Πανεπιστήμιο είναι σήμερα τόσοι. Γιατί δέν τος ήξερε κι' όλους όσους αναφέρεις, Τσούντα, Άραιο, Τριανταφυλλάκο, Κακριδή, Δορνεστάτο, Βέη κτλ. «Ε, μά βέβαια ή εποχή του Μιστριώτη πέρασε κι' ούτε θα ξαναγυρίσει!

Μήδεια, Ίουτέφανε, Ομίχλη, Ειρήνη Ζήβα Δαλώτη, Φιλιάδλε, Συμ. Β. Μαλαμή, Σταυραετή, Π. Δεκατσά, Νικ. Γερμανέ, Τσαχπία, Λατάνια, Άρίων, Χάρις Βεργιοπούλου, Ρεζεντά, Σφιγξ, Ηλιογέννητη, Άννα Δασκαρί, Ξανθή Τζιπόνη, Ίαβέρη, Δώρα Ν. Ζαφειρίου, Άγλαία Χ. Τζιγλιέρη, Κων. Σ. Σταυρίδη, Λάτρης της Φύσεως, καλή μου παιδιά, — και πόσα είπα σήμερα, να μού γράψετε! — σας ευχαριστώ πολύ-πολύ για τό γενναίο σας εσπιάθωμα. Έπίσης για τό θερμά, τα συγκινητικά λόγια που τό συνοδεύουν.

Ωραίος Έπιστολάς μού έστειλαν, αλήν την έδωμάδα κι' οι έξης: Κόρη της Διαπλάσεως, Βάρκα του Κανάρη, Φιλόσοφη, Γλυκειά Χαραυγή, Σφιγξ, Νέμεσις, Πόνου Δάκρυ, Κόντε Ρόδον, Νίκη του Παιωνίου, Ζωή Βελισσαράτου, Συμριονιάκη, Άλκιστις, Καστελλάν, Πριγκίπισσα της Σελήνης, Κόρη τών Αθηνών, Ηρώιδον Μεσολόγγι, Μίλτον της Εριδος, Αιγολύμα, Άνδροδάλη, Δαφνοστεφής, Όλυμπιονίκης, Άθάμιας, Ίνδιάν, Αίμυλλα Χώβ, Ρεζεντά και Ίαβέρη. — Έξέτελεσα τις παραγγελίες των και τού; ευχαριστώ για τα καλά των λόγια. Σ' όσους μπόρεσω, ήξπαντήσω στο έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Μόλις είπα ότι δέχομαι κομμάτια για την Β' Τριμηνία, οι φίλοι μου έσπευσαν να μού στείλουν. Έλαβα πολλά. Κι' από σήμερα άρχίζω να τὰ κρίνω με τη σειρά τους.

Απορρίπτονται: «Παιδικές Τράλλες» της Έλγας. Πολύ δμορφα γραμμένη ή ιστορία. Άλλά τη φοβόμαι, γιατί δεν έχει άρκετη καθάρση. Θέλω να πω ότι τα κοτάρια αυτά έπρεπε να εμπορευτούν περισσότερο για τό άσχημο παιχνίδι που έπαιζαν στους διαβάτες: να τους χτυπούν το τζάμι και να κρεβννται: για να γελουνή ή Έλγα μπορεί να τό ξαναγράψει, επιμελώντας τουλάχιστο στην άγονία και στη μετάνοια που αλάνηθηκαν τό κοριτσάκια, κρυμμένα κάτω απ' το κρεβάτι, όταν μπήκε ο άγριος γαλαζιάς. Επίσης νάλλάξει

